

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Leszek Matuszewski

Protokolant: p.o. stażysty J. T.

po rozpoznaniu w dniu 19 lutego 2016 roku

sprawy R. M.

obwinionego z art. 97 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Chodzieży

z dnia 07 grudnia 2015 r. sygn. akt II W 479/15

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok

2. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane koszty postępowania odwoławczego w kwocie 50 zł i wymierza opłatę za II instancję w kwocie 30 zł.

L. M.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Chodzieży, wyrokiem z dnia 7 grudnia 2015 roku, sygn. akt II W 479/15 uznał obwinionego **R. M.** za winnego tego, że w dniu 1 czerwca 2015 roku o godzinie 11:40 w C. na ul. (...) kierował pojazdem marki T. (...) o nr rej. (...) i pomimo obowiązku nie ustąpił pierwszeństwa pieszym znajdującym się na przejściu dla pieszych zmuszając ich w ten sposób do zatrzymania się na przejściu, tj. wykroczenia z art. 97 k.w. w związku z art. 26 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym i za to na podstawie art. 97 k.w. wymierzył mu karę 300 złotych.

W ostatnim punkcie wyroku na podstawie art. 118 § 1 i 4 k.p.s.w. oraz par 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie zryczałtowanych wydatków postępowania i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, obciążono obwinionego zryczałtowanymi wydatkami w kwocie 100 złotych i wymierzono mu opłatę w kwocie 30 złotych.

Z powyższym wyrokiem nie zgodził się **obrońca podsądny**, składając apelację od winy. Skarżący zarzucił orzeczeniu obrazę przepisów postępowania tj. art. 5 par 2 k.p.k. art. 7 k.p.k. w związku z art. 8 k.p.s.w. Apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie podsądnego od zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionego R. M. nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie należy zauważyć, że postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone prawidłowo. Sąd I instancji rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz należycie wykazał winę obwinionego w zakresie przypisanego mu wykroczenia.

Ocena materiału dowodowego, dokonana przez Sąd I instancji jest wnikliwa i nie wykazuje żadnych błędów logicznych, utrzymując się w granicach swobodnej oceny dowodów chronionej art. 7 k.p.k. w związku z art. 8 k.p.s.w. Przedmiotem rozważań Sądu były dowody zarówno na korzyść podsądnego, jak i wszelkie dowody im przeciwne. Wszystkie te dowody zostały ocenione zgodnie z zasadami logicznego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego z uwzględnieniem zasad wynikających z art. 2, 4 k.p.k. i 5 § 2 k.p.k. w związku z art. 8 k.p.s.w. Uzasadnienie wyroku odpowiada zaś wymogom art. 424 k.p.k. w związku z art. 82 §1 k.p.s.w. i w pełni pozwala na kontrolę prawidłowości rozstrzygnięcia.

Wywody autora apelacji nie podważyły prawidłowości rozumowania Sądu I instancji. Kwestionowanie przez skarżącego ustaleń faktycznych jest nietrafne. Sąd Okręgowy przypomina, że błąd w ustaleniach faktycznych może wynikać bądź to z niepełności postępowania dowodowego, bądź z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów. Może być wynikiem nieznamomości określonych dowodów albo nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ich ocenie. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może natomiast sprowadzać się do samej tylko odmiennej oceny materiału dowodowego przez skarżącego, lecz powinien polegać na wykazaniu, jakich w tym zakresie uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się Sąd Rejonowy. Zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, Sąd orzekający rozstrzygając o winie bądź niewinności obwinionego kieruje się własnym wewnętrznym przekonaniem, nie skrepowanym żadnymi ustawowymi regułami dowodowymi. Przekonanie to tak długo pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. w związku z art. 8 k.p.s.w., dopóki nie zostanie wykazane, iż Sąd I instancji oparł swe przekonanie o winie albo niewinności obwinionego, bądź na okolicznościach nie ujawnionych w toku postępowania sądowego, bądź też ujawnionych w toku przewodu sądowego, ale ocenionych w sposób sprzeczny ze wskazaniami wiedzy i doświadczeniem życiowym. Zdaniem Sądu odwoławczego taka ocena w zakresie wykazania winy i sprawstwa obwinionego zasługuje na pełną akceptację - w świetle wiedzy, zasad logicznego rozumowania i zgodności z doświadczeniem życiowym.

Wina i sprawstwo R. M. nie budzi żadnych wątpliwości Sądu II instancji. Na to, że podsądny popełnił przypisane mu wykroczenie wskazują relacje procesowe interweniujących policjantów L. K. (k.36) oraz P. T. (k.37). Wbrew temu, co sugeruje skarżący, w toku postępowania zgromadzono wystarczający materiał dowodowy. Wypowiedzi procesowych świadków ponad wszelką wątpliwość wskazują na to, że ukarany dopuścił się przypisanego mu wykroczenia. Nie zachodziła zatem konieczność uzyskania dodatkowych dowodów z nagrania.

Sąd II instancji w pełni akceptuje ocenę oświadczeń dowodowych złożonych przez tych świadków. Sąd Rejonowy prawidłowo na ich podstawie odtworzył zachowanie przypisane podsądnemu. Sąd Okręgowy podobnie, jak Sąd I instancji nie znalazł żadnych racjonalnych powodów, dla których świadkowie ci, opisując zdarzenie typowe w ich praktyce policyjnej, mieliby składać relacje procesowe niezgodne z prawdą i pomawiać podsądnego o zachowanie, które nie miało miejsca. Wyżej wymienione osoby nie miały żadnego interesu osobistego, czy majątkowego, aby fałszywie przedstawiać przebieg zajścia z udziałem obwinionego. Żadnych tego rodzaju okoliczności nie przedstawił autor apelacji.

Co więcej, uwaga policjantów zorientowana była na obserwowaniu wszelkich naruszeń porządku w ruchu drogowego, zwłaszcza sposobu poruszania się pojazdów po patrolowanym przez nich odcinku drogi. Znajdowali się oni w położeniu umożliwiającym zarejestrowanie stosunkowo prostej sytuacji drogowej, polegającej na wymuszeniu przez podsądnego pierwszeństwa wobec pieszych znajdujących się na pasach. Z miarodajnych wypowiedzi procesowych policjantów wynika, że widzieli zajście z odległości 10-15 metrów.

Przesłuchani policjanci racjonalnie wyjaśnili dlaczego nie ustalili personaliów pieszych wobec których obwiniony wymusił pierwszeństwo przejazdu. Ich tłumaczenie przekonuje i obecna niemożność ustalenia tych pieszych nie podważa ich wersji wydarzeń. Sąd I instancji prawidłowo odmówił wiarygodności relacjom procesowym obwinionego i jego syna K. M., w których podawali, że powodem interwencji było niezapięcie pasów, jako sprzecznych z miarodajnymi oświadczeniami dowodowymi policjantów.

Zupełnie niezrozumiałą jest wynikający z treści apelacji zarzut naruszenia reguły in dubio pro reo. Dla oceny czy nie została naruszona reguła in dubio pro reo nie są miarodajne wątpliwości zgłoszone przez apelującego, ale to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości, co do treści ustaleń faktycznych, a wobec braku możliwości ich wyjaśnienia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego (vide: postanowienie SN z dnia 26 lipca 2007 r., IV KK 175/07, OSNKW 2007 nr.1, poz.1738). W niniejszej sprawie, nie można mówić o obrazie art.5 § 2kpk, gdyż Sąd Rejonowy poczynił kategorię ustaleń faktycznych, a zatem ewentualne zastrzeżenia mogą być rozstrzygane na płaszczyźnie respektowania przez Sąd Rejonowy dyrektywy swobodnej oceny dowodów wynikającej z art.7 k.p.k. w związku z art. 8 k.p.s.w. W świetle realiów dowodowych, wersja forsowana przez podsądnego została w sposób skuteczny zakwestionowana. Nie sposób zatem odpowiedzialnie twierdzić o występowaniu dwóch konkurujących i nierozstrzygalnych wersjach zdarzeń, co miałyby obliżować organ orzekający do postąpienia wedle reguły in dubio pro reo.

Zważywszy, iż zgodnie z art. 447 § 1 k.p.k. w związku z art. 109 § 2 k.p.s.w. apelację co do winy uważa się za zwróconą także co do rozstrzygnięcia o karze, Sąd II instancji nie znalazł podstaw, aby łagodzić sankcję karną wymierzoną podsądnemu. Wymierzona sankcja majątkowa 300 złotych stanowi dla obwinionego łagodną dolegliwość. Podsądny naruszył jedną z elementarnych zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, mianowicie nakazującą ustąpienie pierwszeństwa pieszym pokonującym przejście. Co więcej, obwiniony wymusił pierwszeństwo na osobie, która posługiwała się kulami i miała ewidentne widoczne problemy z poruszaniem się. Tego rodzaju zachowania mogą prowadzić wręcz do tragicznych skutków.

Sąd odwoławczy na podstawie art. 626 k.p.k., art. 636 k.p.k. w związku z art. 119 k.p.s.w., § 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 zł tytułem zryczałtowanych kosztów postępowania odwoławczego i wymierzył mu opłatę w kwocie 50 zł za II instancję.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy:

1. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok,
2. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 zł tytułem zryczałtowanych kosztów postępowania odwoławczego i wymierzył opłatę za II instancję w kwocie 50 złotych.

SSO Leszek Matuszewski